

ธรรมจักร (ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร)

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

เทศน์อบรมพระ ณ วัดป่าบ้านตาด (๒๒ กันยายน ๒๕๒๖)

ธรรมจักร

คำว่าธรรมมีอยู่ คำว่าธรรมประเสริฐสุดในโลก ไม่มีอะไร
เสมอไม่มีอะไรเทียบได้ คือ ศาสดาองค์เอก ได้แก่ พระพุทธเจ้า
แต่ละพระองค์ ท่านทรงแสดงมาจากคำที่ว่า “ธรรมมีอยู่” คือมี
อยู่ในพระทัยท่าน ธรรมประเสริฐ คือ ประเสริฐในพระทัยท่าน
ท่านทรงรู้ทรงเห็นทรงสัมผัสสัมพันธ์ ทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
ระหว่างจิตกับธรรม ไม่ได้แยกได้แยกไปทีไหน ๆ เลย นี่คือท่านผู้
มีพระเมตตาสงสารและรื้อขนสัตว์โลกจำนวนมากมายแต่ละ
พระองค์ ๆ ทรงนำมาสั่งสอนโลก ไม่ใช่คนมีกิเลสหนาปัญญา
หยาบ หรือปัญญาที่บฏุกกิเลสครอบงำหัวใจ แล้วนำโอวาทของ
กิเลสออกมาหลอกลวงโลก แต่เป็นศาสดาองค์เอกไม่มีกิเลสแม้
นิดหนึ่งเข้าเคลือบแฝงในพระทัยนั้นเลย พระทัยทั้งดวงเป็นธรรม

ทั้งแท่ง ว่าธรรมมีอยู่เท่านั้นก็กระเทือนพระทัย ธรรมประเสริฐ
เลิศโลกคือเหนือกว่าโลกก็กระเทือนในพระทัย

การแสดงออกด้วยพระเมตตา พระเมตตานั้นก็เต็มอยู่ใน
พระทัย ไม่มีคำว่าตัน ๆ เคา ๆ ไม่มีคำว่าเป็นเงา ๆ ดำ ๆ ต่าง ๆ
แต่เป็นเนื้อเป็นหนังเป็นองค์แห่งธรรมแท้เต็มอยู่ในพระทัย สิ่ง
สอนโลกด้วยพระเมตตาจริง ๆ และสอนด้วยความถูกต้อง
แม่นยำตามธรรมชาติที่มีอยู่นั้น คือตามธรรมที่มีอยู่ลึกต้นหยาบ
ละเอียดหนาบาง ในขณะที่เดียวกันสิ่งใดที่เป็นภัยต่อความสว่างก็
คือความมืด สิ่งที่เป็นภัยต่อธรรมก็คือกิเลส ซึ่งถือสถานที่คือจิต
ดวงเดียวเป็นที่อยู่เป็นที่อาศัยเช่นเดียวกันหมด และคำว่าธรรม
มีอยู่แต่ที่ยังไม่ได้ตรัสรู้ก็ไม่ได้ทรงแสดงว่าอย่างไรเลย เพราะไม่
มีไม่รู้ไม่เห็น กิเลสก็ไม่สามารถจะแจ่งออกมาได้ว่าเป็นประเภท
ใด ๆ ต่อประเภทใดบ้าง ทั้ง ๆ ที่เป็นข้าศึกอยู่เต็มหัวใจ เต็ม
พระทัยของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์

แต่เมื่อได้ทรงรู้พื้นหรือได้ทรงขุดค้นอรรถธรรมโดยหลัก
ธรรมชาติ โดยหลักสัมพัทธ์ที่ทรงขวนขวายเอง ทรงรู้เองเห็น

เองได้ประจักษ์พระทัยแล้ว จึงได้นำทั้งเหตุทั้งผลของกรรม นำ
ทั้งเหตุทั้งผลของกิเลสซึ่งเป็นตัวภัย ประกาศแก่สัตว์โลกซึ่งมี
จิตนิสัยหรือพื้นเพต่าง ๆ กัน ให้เป็นที่เข้าใจโดยลำดับลำดับ
เฉพาะอย่างยิ่งท่านผู้ที่เห็นโทษเห็นภัยเต็มหัวใจอยู่แล้ว แต่ไม่
สามารถที่จะเสาะแสวงหาทางออกได้ เมื่อได้ฟังกระแสเสียงแห่ง
ธรรมจากพระพุทธเจ้าเพียงเท่านั้น ก็เป็นเหตุให้กระเทือนจิตใจ
ทั้งฝ่ายโทษทั้งฝ่ายคุณ แล้วพยายามขวนขวายหรือ
ตะเกียกตะกายสุดความสามารถตั้งแต่ขณะเริ่มแรกนั้นเลย

ในศาสนาองค์ปัจจุบันของเรานี้ก็คือพระเบญจวัคคีย์ (ปัญจ
วัคคีย์) ทั้งห้า พอทรงแสดง **เทวเม ภิกขเว อนุตตา ปพฺพชิตน
น เสวิตพฺพา** เท่านั้น ก็ได้ทราบว่าเป็นเครื่องหลอกลวง
สัตว์โลก ยังไม่ใช่ทางแห่งธรรม แม้จะปฏิญาณตนหรือเข้าใจว่า
ตนดำเนินว่าถูกทางก็ตาม แต่ยังเป็นทางของกิเลสไม่ใช่ทางของ
ธรรม การทำตนให้ลำบากเปล่า ๆ โดยเจตนาที่มุ่งอรรถมุ่งธรรม
แต่ทำไม่ถูกต้อง มันเป็นแผนการของกิเลสไปเสียนี้หนึ่ง การ
ประกอบตนให้หมกมุ่นอยู่กับกิเลสราคะตัณหาทั้งหมด ซึ่งเป็นรัง

ของกิเลสล้วน ๆ นั่นก็คือดำเนินหรือถูกกิเลสดูดลากไปโดยไม่
ต้องสงสัยหนึ่ง สิ่งที่จะทวนกระแสแห่งทางทั้งสองเงื่อนนี้ก็คือ
**มชฺฌิมา ปฏิปทา ตถาคเตน อภิสมฺพุทฺธา จกฺขุภรณิ ญาณ
ภรณิ อุปสมาย อภิญญาย สมุโพธาย นิพพานาย สํวตฺตติ
เสยฺยถิํ สมฺมาทิฏฺฐิ สมฺมาสงฺกปโป** ไปเลย ในส่วนที่เป็น
ข้าศึกก็ทรงแสดงให้ทราบในเบื้องต้นแล้วว่า **เสยฺยถิํ กามตณฺ
หา ภวตณฺหา วิภวตณฺหา** อันนี้เป็นเรื่องของกิเลส

เรื่องการทำตนให้ลำบากเปล่า ๆ ก็บอกแล้ว ไม่เกิด
ประโยชน์อะไร ประกอบขึ้นด้วยทุกข์ต่างหาก นี้ก็ได้แสดงไว้แล้ว
มาอันดับ ๒ เป็นเรื่องของสมุทัยอย่างชัดเจนก็บอกไว้ว่า
กามตณฺหา ภวตณฺหา วิภวตณฺหา นี้คือธรรมชาติที่จะสั่งสมกอง
ทุกข์ หรือพอกพูนทุกข์ให้ทับถมจิตใจของสัตว์โลกไม่มีประมาณ
กาลสถานที่เลย ก็ทรงแสดงให้ทราบ จากนั้นก็ทรงแสดง **มชฺฌิ
มา** คือความเหมาะสมในการก้าวเดินออกจากสิ่งที่เป็นข้าศึก
หรือเป็นเครื่องมือที่ทันสมัย เหมาะสมกับการปราบสิ่งที่เป็น
ข้าศึกทุกประเภทออกได้โดยสิ้นเชิงไม่สงสัย

ได้แก่ **สมุมาทิฏฐิ** **สมุมาสงกปะโป** นี้ก็หมายถึงความฉลาด
ที่ทรงดำริด้วยความฉลาดแหลมคมโดยธรรม ไม่ใช่เป็นความ
ฉลาดดังที่โลก ๆ ทั้งหลายใช้กัน **สมุมาทิฏฐิ** **สมุมาสงกปะโป** นี้
เป็นความฉลาดทางด้านธรรมะล้วน ๆ ที่จะสามารถแก้กิเลสให้
หมดไปจากใจได้โดยสิ้นเชิง อุบายที่ออกมาจากความฉลาดนั้น
คืออะไรอีก ที่จะแสดงออกในการต่อสู้ในการดำเนิน ก็คือ **สม**
มาวาจา กล่าวชอบด้วยปัญญา **เนอะ** **สมุมากมมุนโต** กระทำ
ชอบด้วยปัญญาด้วยความฉลาด **สมุมาอาชีโว** เลี้ยงร่างกาย
และจิตใจด้วยความชอบธรรมด้วยปัญญา **สมุมาวายาโม** เพียร
ชอบด้วยอุบายแห่งปัญญา **สมุมาสติ** **สมุมาสมาธิ** ระลึกรด้วย
อุบายของปัญญาพาให้ระลึก แล้วมีความเหนียวแน่นมั่นคง
ทางด้านจิตใจด้วยอำนาจของปัญญาเป็นผู้นำทาง

ธรรมเหล่านี้แล คือธรรมเครื่องถอดถอนกิเลสทุกประเภทซึ่ง
เป็นข้าศึกของธรรม เป็นข้าศึกของใจซึ่งเป็นคลังแห่งกิเลส ให้
หมดสิ้นไปโดยไม่ต้องสงสัย จะประกอบด้วยดังที่กล่าวมา
เบื้องต้น พระพุทธเจ้าท่านทรงไว้ **จกขุภรณิ** ญาณจักขุก็เกิด

คือคำว่าจักขุก็หมายถึงจักขุญาณภายในใจล้วน ๆ ไม่ได้นำตา
เนื้อไปใช้เลยแม้แต่ชนิดหนึ่ง ญาณกรณี ซึ่งเป็นความละเอียด
แหลมคมของญาณ คือว่าจักขุก็หมายถึงว่าเห็นอย่างชัดเจน
ด้วยพระจิตที่บริสุทธิ์ ไม่มีสิ่งใดมาปิดบังหุ้มห่อเหมือนอย่างแต่
ก่อน ญาณกรณี ทรงหยั่งทราบตามหลักความจริง ไม่ลบล้าง
ความจริงที่มีอยู่ มีอยู่อย่างไรทรงรู้ทรงเห็นอย่างนั้น เห็นก็คือ
จักขุญาณ รู้ก็คือญาณความหยั่งทราบ จึงทั้งทรงรู้ทรงเห็นในสิ่ง
ที่มีอยู่ทั้งหลาย และวิธีการบำเพ็ญ วิธีการหลีกเลี่ยง จะ
หลีกเลี่ยงอย่างไร วิธีการละการถอดการถอนถอดถอนอย่างไร
ทรงสั่งสอนไว้โดยถูกต้องแม่นยำสมบูรณ์เต็มที

อุปสมาย นี้เป็นไปเพื่อความสงบ ท่านบอกไว้ว่าจะเป็นไป
เพื่อจักขุญาณ เป็นไปเพื่อจักขุ เป็นไปเพื่อทำญาณให้แจ้งให้รู้
ชัดเห็นชัด เป็นไปเพื่อความสงบร่มเย็น เป็นไปเพื่อความรู้ในแง่
ต่าง ๆ **อภิถญาณ** เป็นไปเพื่อความรู้แจ้งแทงทะลุ **สมโพธาย**
เป็นไปเพื่อนิพพาน ธรรมคือ **สมมาทิฏฐิ** **สมมาสงกปโป** เป็น
ต้น จนถึง **สมมาสมาธิ** นี้เป็นเครื่องมือที่จะยังผู้บำเพ็ญให้

เป็นไปเพื่อความเห็นแจ้ง เพื่อความหยั่งทราบ ด้วยความรู้แจ้ง
เห็นจริง เพื่อความสงบราบคาบ เพื่อความรู้ในสิ่งทั้งหลายที่
เรียกว่า ทิพโส๓ต ทิพยจักขุ เหล่านี้เป็นต้น เป็นไปเพื่อความรู๓แจ้ง
แทงทะลุในกิเลสประเภทต่าง ๆ ไม่มีสิ่งใดเหลือหลอ เป็นไปเพื่อ
นิพพาน มีมั๓ชฌิมาปฏิ๓ปทานี้แล๓ที่เป็นเครื่องมือ นี้ทรงสอน
ออกมาจากพระทัยที่ทรงบรรจุทั้งเหตุทั้งผลไว้โดยสมบูรณ์อยู่
แล้ว จึงไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง อะไรที่เป็นภัยก็ทรงแสดงให้
ฟังแล้ว สิ่งที่จะเป็นคุณจนกระทั่งถึงมหาคุณก็แสดงไว้โดย
ถูกต้อง รวมความลงแล้วว่๓นี่คือศาสดาองค์เอกเป็นผู้ทรงสั่ง
สอนไว้

ความรู้ทั้งหม๓ดออกมาจากความเป็๓นศาสดาองค์เอก
ออกมาจากความเป็๓นสัม๓พัญญู ไม่ได้รับรู๓ไม่ได้ศึกษาเล่าเรียน
ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดมาให๓อุบาย อุบายที่จะแก๓กิเลสทั้งมวลด้วยธรรม
นี้เป็๓นอุบายของธรรมล้วน ๆ เกิดจากสัม๓พัญญู คือรู๓ตัวเองเป็๓นเอง
ขวนขวายเอง ละได้เอง รู๓แจ้งแทงทะลุเอง ทรงนำมาสั๓งสอนสัตว์
โลกด้วยความรู้๓ความเห็นความเป็๓นจริงของพระองค์แต่ละ

พระองค์ ๆ บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายทรงสั่งสอนอย่างนี้
จนกระทั่งได้รู้แจ้งแทงทะลุไปหมดไม่มีสิ่งใดเหลือ การสอนจึงไม่
มีแง่สงสัยแม้แต่แง่เดียวหรือแง่หนึ่งแง่ใดเลย สอนเต็มเม็ดเต็ม
หน่วย สอนเต็มอรรถเต็มธรรม ผู้ฟังซึ่งมุ่งต่อความจริงตาม
หลักธรรมซึ่งเป็นธรรมชาติที่จริงล้วน ๆ แล้ว จึงได้ฟังอย่างถึงใจ

ตั้งเบญจวัคคีย์ทั้งห้า พอแสดง **เทวเม ภิกขเว** ขึ้นแล้วก็
แสดงมัชฌิมาปฏิปทา ท่านเหล่านี้ก็ได้รู้แจ้งเห็นจริง คือรู้แจ้ง
แทงทะลุในสติปัญญาที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จุดที่ทำงานท่านก็
รวมลงว่า**อริยสัจ ๔ ทุกข์ อริยสัจ สมุทัย อริยสัจ นิโรธ**
อริยสัจ มคฺค อริยสัจ รวมลงที่กายที่จิตนี้ทั้งนั้น แน่ะ นี่ละ
ท่านแสดงเรื่องอริยสัจ ๔ แสดงสถานที่ทำงานลงที่กายที่จิต ขึ้น
ที่กายท่านก็ว่า **ชาติปิ ทุกฺขา ชราปิ ทุกฺขา** ถึงเรื่องความทุกข์
เรื่องร่างกายนี้เป็นทุกข์ เป็นทุกข์เพราะอะไร

ก็บอกชาติก็เป็นทุกข์ ความเกิดขึ้นมา ตั้งแต่อยู่ในครรภ์ก็
เริ่มแรกตั้งกองทุกข์ขึ้นมาพร้อม ๆ ในครรภ์นั้น ตั้งเป็นรูปร่าง
ใหญ่โตขนาดไหนกองทุกข์ก็เริ่มเท่ากัน ๆ มาโดยลำดับ

จนกระทั่งขณะตกตลอดก็เรียกว่ากองทุกข์ ถึงขั้นสลบไสลทน
ไม่ได้ ตายมีเยอะ นี่คือความทุกข์ในการเกิด

ชราปี ทุกฺขา เวลาเฒ่าแก่ชราแล้วเป็นยังไง กำลังวังชา
ลดหย่อนลงไปหมดจนถึงกับว่าช่วยตัวเองไม่ได้ นอนอยู่เหมือน
ท่อนไม้ท่อนฟืน เป็นแต่ว่าลมหายใจครองตัวอยู่เท่านั้น
ความรู้สึกก็มีแต่ไม่มีกำลังที่จะช่วยพยุงตนเอง ทุกข์แค่นั้น
มนุษย์เราสัตว์เรา เพราะช่วยตัวเองไม่ได้ แต่ความทุกข์มัน
เหยียบย่ำทำลายขึ้นเป็นลำดับลำดับ ไม่ได้ลดน้อยลงเหมือนกับ
กำลังวังชาที่จะช่วยตัวเองนั้นเลย

มรณมุปี ทุกฺขํ ในขณะที่จะตาย ทุกข์บีบคั้นเสียจนกระทั่ง
สลบไสล ถ้าสติไม่มีเพราะไม่ได้มีการอบรมก็คว้านั่นคว้านี้ ไม่มี
อะไรเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นตัวของตัวเอง คว้านลมคว้าน้ำแฉะ คว้านด้วย
ความสำคัญเป็นไปด้วยอำนาจของกิเลสทั้งหมด ทุกข์ก็บีบ
บังคับเข้าไป จนทั้งเนื้อทั้งตัวตกเตี๋ยงไปก็มีมากผู้นอนอยู่บน
เตี๋ยง เพราะอะไร เพราะความทุกข์บีบบังคับให้ตกกระเด็นไป
โน้นตกกระเด็นไปนี้ อยู่ด้วยความสงบไม่ได้ นี่คือกองทุกข์ ท่าน

บอกอย่างชัดเจนอย่างนี้ ทุกข์หรือไม่ทุกข์เราวาดภาพดูที่กล่าว
มานี้

ปรารถนาอะไร ๆ ไม่สมหวังก็เป็นทุกข์ ความปรารถนา
ส่วนมากท่านหมายถึง เรื่องปรารถนาของโลกทั้งหลายอันเป็น
เรื่องของกิเลส ตั้งความปรารถนามากน้อยเพียงใด ก็ชื่อว่าสั่งสม
ความทุกข์ขึ้นมากน้อยเพียงนั้นโดยลำดับลำดับ ถ้าได้มาแทนที่
ความสุขจะอยู่กับความได้มามันก็ไม่อยู่เสีย ความปรารถนานั้น
มันก็ไปของมันอีกเหมือนกับไฟได้เชื้อ เพราะฉะนั้นผู้ที่มีความ
ปรารถนามาก ผู้ที่มีความโลภมาก จึงหาความสุขไม่เจอเลย
นอกจากเพิ่มความทุกข์เข้าโดยลำดับลำดับเพราะความโลภของ
ตน

ความสุขหาได้อยู่ในความไม่พอดีไม่ เพราะคำว่ากิเลสแล้ว
หรือคำว่าความโลภความปรารถนาแล้ว จะไม่มีความพอดี จะ
เพิ่มตัวขึ้นโดยลำดับ ๆ จนกระทั่งถึงผู้ปรารถนาตายทิ้งเปล่า ๆ
ด้วยอำนาจแห่งการแบกกองทุกข์ทนไม่ไหว ก็ไม่ปรากฏว่าใคร
ได้รับความสุขเพราะความสมหวังนั้นเลย เพราะกิเลสไม่ให้ใคร

สมหวัง นอกจากธรรมเท่านั้นจึงให้โลกมีความสมหวังได้ นี่ก็เป็น
ความทุกข์ ท่านว่าปรารถนาไม่สมหวังก็เป็นทุกข์ **โสภปริเทว**
ทุกขโทมนสสุปายาสา เหล่านี้มีตั้งแต่เรื่องกองทุกข์แสดงตัว
เต็มธาตุเต็มขั้นเต็มจิตใจทั้งนั้น เป็นไฟทั้งกอง เอาความสุขมา
จากไหน

นี่ท่านพูดถึงเรื่องทุกข์สัก มันเป็นทุกข์อย่างนี้ ให้ทราบเรื่อง
ของมัน แล้วอะไรที่เป็นสาเหตุให้เกิดความทุกข์ เฉพาะอย่างยิ่ง
เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อน หรือเวลานั่งภาวนานาน ๆ เรา
เป็นนักปฏิบัติเอากันในวงปัจจุบันนี้ อันนั้นพรรณนาไปเพื่อให้
ทราบสาเหตุ เพื่อจะได้ประมวลเข้ามาสู่หลักปัจจุบันซึ่งมีอยู่กับ
ตัวเราทุกรูปทุกนามนี้ แล้วพิจารณาในวงปัจจุบันนี้ว่าอะไรมัน
เป็นทุกข์

ทุกข์ อริยสัจ ท่านบอกว่าทุกข์เป็นของจริง นี่ถึงขั้นจะเอา
กันจริง ๆ ชั้นอนุโลมเป็นอย่างหนึ่ง ชั้นปฏิโลมเป็นอย่างหนึ่ง ชั้น
อนุโลมหมายถึง **ชาติปิ ทุกฺขา ชราปิ ทุกฺขา** เรื่อย นี่ชั้นปฏิโลม
ย้อนเข้ามาว่าใครเป็นทุกข์ ตัวทุกข์จริง ๆ เขาได้บอกว่าเขาเป็น

ทุกข์ใหม่ เราผู้ไปทราบเขาว่าเป็นทุกข์นั้นต่างหากเป็นผู้จะได้รับ
ความทุกข์ เพราะความมุงมาย เพราะความลุ่มหลงของตัวเองไป
ยึดไฟทั้งกองเข้ามาเผาตนเอง นี่คือการลุ่มหลงของจิต

แยกดูทั้งกาย กายก็เป็นความจริงอันหนึ่งเท่านั้น แต่ละสัด
ละส่วนมันมีอยู่ของมันตั้งแต่วันเกิดมา ทุกข์เกิดขึ้นมาเป็นกาล
เป็นเวลา มันก็ดับไปของมันตามหลักความจริง ทั้งที่เกิดขึ้น
ตั้งอยู่และดับไปของมัน กายก็เป็นเช่นนั้น พิจารณาแยกแยะให้
เห็นตามหลักความจริงโดยทางปฏิโลม คือหมายความว่าย้อน
หาความจริง ไม่อนุโลมตาม

การพิจารณาค้นคว้าอย่างนี้คืออะไร ถ้าไม่ใช่สติ ถ้าไม่ใช่
ปัญญา ศรัทธา ความเพียร ความอุตสาหะพยายาม จะเอาอะไร
มาใช้คนเรา นี่ละสังขารทำงานอยู่ในวงเดียวกัน พอทุกข์
เกิดขึ้น ค้นหาเหตุของทุกข์ว่ามันเกิดขึ้นเพราะเหตุผลกลไกอะไร
นี่คือเรื่องของปัญญา สมุทัยได้แก่ความปรารถนาอยากให้หาย
อยากให้ทุกข์ทั้งหลายสลายตัวไป อยากอยู่สบาย เหล่านี้เป็น
เรื่องของสมุทัย แต่เรื่องของมรรคไม่ต้องการ หายหรือไม่หายก็

ตาม ต้องการทราบความจริงนี้เท่านั้น เมื่อทราบความจริงไป
มากน้อยเพียงไร เรื่องของทุกข์จะเป็นของจริงขึ้นมาเองตาม
ความรู้ของตนที่พิจารณารอบตัว สมุทัยจะสงบตัวลงไปเองโดย
ลำดับลำดับ เพราะมรรคมีกำลังพิจารณาพิจารณา รอบตัว ไม่ทำลาย
ตัวเองเพราะมรรคมีกำลังมาก

สุดท้ายทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นของจริงขึ้นมาให้เห็นประจักษ์
ใจ **ทุกข์ อริยสัจ** ก็จริงเต็มส่วน ประจักษ์กับใจโดยไม่ต้องไป
ถามใคร อ้อ คำว่าทุกข์เป็นของจริงจริงอย่างนี้เอง สมุทัยเป็น
ของจริงก็จริงอย่างนี้เอง นิโรธเป็นของจริงก็เหมือนกัน ดับทุกข์
ไปโดยลำดับลำดับตามหน้าที่ของตน มรรคเป็นของจริงก็รู้รอบ
ขอบเขตด้วยปัญญา ดูตามสภาพความจริงของตนที่มีความ
ฉลาดรอบตัว ต่างอันต่างจริงเป็นขั้น ๆ ขึ้นไป จนกระทั่งถึงจริง
สุดยอด เมื่อถึงจริงสุดยอดแล้วทั้งนี้ก็ผ่านไป เหลือแต่ความ
บริสุทธิ์ล้วน ๆ ที่พ้นจากสังขารทั้งสิ้นแล้ว

นี่ละในธัมมจักกัปปวัตตนสูตรท่านแสดงไว้ นี่คือศาสดาองค์
เอกแสดงไว้เป็นปฐมเทศนา เป็นปฐมฤกษ์แก่บรรดาสาวก

ทั้งหลาย ผู้ที่สนองพระโอรสของพระองค์ได้เต็มภูมิก็เบญจ
วัคคีย์ทั้งห้า เป็นสาวกอรหันต์ขึ้นมาทั้งห้าองค์ ออกจากกรรม
ของจริงของพระพุทธเจ้า นี้คำว่ากรรมมีอยู่ สาวกทั้งหลาย
เหล่านั้นหายสงสัยเต็มหัวใจแล้วไม่มีอะไรเหลือ กรรมมีอยู่
อย่างไร กรรมประเสริฐไม่ไปถามใคร พระพุทธเจ้าเป็นศาสดา
องค์เอกเพราะอะไรไม่ต้องถาม เพราะธรรมชาตินั้นก็เอกอยู่แล้ว
ต่างอันต่างเอก ต่างองค์ต่างเอก เป็นสภาพเดียวกันหาที่ค้านกัน
ไม่ได้

นี่เห็นแล้วเห็นพระพุทธเจ้าเต็มองค์ คือเห็นความบริสุทธิ์
ของตนเอง นี่ที่นี้กรรมมีอยู่ไม่มีปัญหาสำหรับท่านเหล่านี้ เพราะ
จิตเป็นคู่ควรกับกรรมมีอยู่ทั้งหลายนั้นได้สัมผัสสัมพันธ์กันโดย
ลำดับลำดับ จนกระทั่งเต็มภูมิแห่งจิตเต็มภูมิแห่งกรรม ในความ
ว่ามีอยู่และในความว่าประเสริฐแห่งกรรมแห่งจิต มีสมบูรณ์
เต็มทีในหัวใจแล้วหายสงสัย นี่ท่านเหล่านี้แลท่านผู้รับทราบ
ท่านผู้ยืนยันในกรรมมีอยู่และในกรรมประเสริฐ สามัญญาเรา
ธรรมดาไม่สามารถ จะจิตก็ดวงก็ตาม เช่นเดียวกับหม้อที่ถูก

คำว่าปากลงไว้นั้นแล ไม่สามารถจะรู้จะเห็น ถ้าอยากจะรู้จะเห็น
ธรรมให้หงายปากหม้อขึ้นมาเพื่อรับธรรมทั้งหลาย หงายความ
เพียรขึ้นมา

ศรัทธาความเชื่อตามหลักความจริงของพระพุทธเจ้านี้ เป็น
ความเชื่อที่ไม่ขาดทุนสูญุดอก เป็นความเชื่อที่ไม่เสียเวล่ำเวลา
เป็นความเชื่อที่ถูกต้องตามหลักธรรม และเป็นความเชื่อที่จะ
หยั่งความอุตสาหกรรมทุกด้านทุกทาง ที่จะให้ไหมตัวเข้า
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อชำระสิ่งที่ป็นข้าศึก เพื่อปราบปราม
สิ่งที่ป็นข้าศึก อันเป็นตัวจอมปลอมทั้งหลายออกไปจากใจโดย
ลำดับลำดับ จนกระทั่งไม่มีอะไรเหลือภายในใจ เป็นความเชื่อที่
เกิดขึ้นกับตัวเอง เชื่อพระพุทธเจ้าเชื่ออย่างนี้ ศรัทธาเป็นมาเอง
วิริยะเพียรเอง เพราะเกี่ยวโยงกัน คนเราเมื่อมีศรัทธาถึงใจทำไม
ความเพียรจะไม่ถึงใจ สติก็ต้องถึงใจ สมาธิถึงใจ ปัญญาถึงใจ
ธรรมถึงใจ ก็เลสกระจายออกไปโดยลำดับลำดับจนไม่มีอะไร
เหลือ

นี่แหละธรรม ความเพียรโดยหลักธรรมชาติ ความเพียร
ประจักษ์ใจเป็นอย่างไร ไม่ต้องบังคับบัญชาหากหมუნตัวไปเอง
สติก็เหมือนกัน ความรู้อยู่ที่ไหนสติจะกลมกลืนกันไป ปัญญาจะ
กลมกลืนกันไป สมามิมั่นคงทั้งเหตุคือการบำเพ็ญไม่
เหลาะแหละ มั่นคงทั้งผลคือสิ่งที่ปรากฏขึ้นเป็นความร่วมเย็นเป็น
สุขหนาแน่นมั่นคงภายในจิตใจ ปัญญามีความรอบตัว รอบทุก
อาการของจิตที่แสดงออกมา รอบทุกอาการของอวัยวะที่แสดง
ตัวออกไป รอบทั้งภายนอกที่เข้ามาสัมผัสสัมพันธ์ จึงเรียกว่า
ปัญญารอบตัว นี่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นปรากฏขึ้นในใจของผู้
บำเพ็ญเองไม่ต้องถามผู้ใด ๆ ทั้งหมด จะเป็นสิ่งที่ประจักษ์
ยอมรับตัวเองภายในนั้น นี่ชื่อว่าธรรมแท้ขึ้นภายในจิต

เรายังไม่สามารถมองเห็นธรรมแท้รู้ธรรมแท้ ต้องอาศัย
ตำรับตำราทางเสียก่อน เหมือนเป็นแบบแปลนแผนผัง แล้ว
พยายามตะเกียกตะกายไปตามนั้น หนักบ้างเบาบ้างต่อสู้อันไป
ทนกันไป จนถึงขั้นรู้ประจักษ์ตัวเองแล้วไม่ต้องมีอะไรมา
สนับสนุนก็เป็นไปได้เอง นี่แหละการปฏิบัติธรรม

คำว่าธรรมมีอยู่ มีอยู่อย่างนี้แหละ ธรรมทั้งหลายนั้นไม่ใช่
ดิน ไม่ใช่ น้ำ ไม่ใช่ลม ไม่ใช่ไฟ ไม่ใช่ดินฟ้าอากาศ ไม่ใช่อวกาศ
ไม่ใช่วัตถุสิ่งใดทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นตา หู จมูก ลิ้น กาย ซึ่งเป็น
วิสัยของสิ่งเหล่านี้ จึงสามารถรับได้เพียงสิ่งเหล่านี้เท่านั้นแต่ไม่
สามารถรับธรรมได้ เพราะธรรมไม่ใช่สิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่สิ่งที่ตา หู
จมูก ลิ้น กาย ของเราสัมผัสสัมพันธ์ได้นี้เป็นธรรม แต่จะ
สามารถสัมผัสสัมพันธ์ได้ด้วยใจที่ประกอบด้วยองค์ธรรมที่
ถูกต้องดังที่กล่าวมาเหล่านี้ เช่น ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ
ปัญญา

นี่แหละเป็นทางที่ไหลมาแห่งธรรม เป็นเครื่องมือที่จะสัมผัส
สัมพันธ์ธรรมได้ทุกประเภท ตั้งแต่ความสงบเย็นใจขึ้นมาโดย
ลำดับ ความสงบก็ไม่ต้องไปถามที่ไหน จะปรากฏขึ้นที่ใจของผู้
บำเพ็ญนั้นแล นี่จึงว่าธรรมแท้ ๆ เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ ปรียัติ
ศึกษาเล่าเรียนมาตั้งแต่วันบวช **เกสา โลมา นขา ทันทา ตใจ**
นี้ได้เรียนแล้ว ปรียัติอุปัชฌายะมอบให้ทุกรูปทุกนามที่บวช
ตั้งแต่เณรขึ้นไป แล้วนำนี้เข้าไปคลี่คลายขยายดูเป็นภาคปฏิบัติ

เป็นยังไง เกสา โลมา นขา ทันตา ตใจ อันเป็นเส้น ๆ นี้หรือเป็น
คน ทั้งผมทั้งขนเส้น ๆ นี้หรือเป็นคน นี้หรือเป็นของสวยของงาม
อันเป็นเส้น ๆ นี้หรือ เส้นหญ้ามันก็เหมือนกันไม่เห็นสวยเห็นงาม
ทำไมผมอันนี้มันงามมันสวยนัก อะไรพาให้สวยอะไรพาให้งาม
อะไรมาหลอก ค้นหาความจริงให้เจอ เมื่อค้นหาความจริงสิ่ง
ที่มาหลอกแล้ว มันก็จริงมันก็เจอเท่านั้นเอง

ดูตามความจริงแล้วมันมีอะไรสวยงาม **ผม ขน เล็บ ฟัน
หนัง** ดูเข้าไปทั้งภายนอกภายในตลบตบทวนหลายครั้งหลาย
หน บังคับบัญชาดูตามความจริง อย่าให้จิตเถลไถลออกไปสู่
ความจอมปลอมซึ่งกิเลสปักเสียบเอาไว้รอบด้าน อันนี้ง่ายนัก
เร็วนักนะ เพราะกิเลสเคยคล่องตัวบนหัวใจเรามา นาน ธรรมยัง
คล่องไม่ได้ พอจะเริ่มทำนี้ถูกมันปิดมือตกไปหมด ๆ ปิดมือหัก
มือขาด แขนหักแขนขาด หัวกุดหัวด้วนไป มันตั้งไม่อยู่นะซี จะ
ตั้งความเพียรก็ถูกมันปิดเสีย ตั้งทำอะไรก็ถูกมันปิดเอาล้มไปเสีย
ๆ ล้มก็ล้มลงหมอนนั่นแหละ ความขี้เกียจขี้คร้านมันก็จมอยู่ใน

หัวใจนี้เสียก้าวไม่ออก เพราะกำลังของกิเลส กำลังของสิ่ง
จอมปลอมมีมาก มันเป็นอัตโนมัติของมันคล้องตัวที่สุด

เพราะฉะนั้นจึงต้องได้พยายามต่อสู้กับมันอย่างหนักด้วย
ความพากเพียร ความอุตสาหะพยายาม เพราะเล็งประจักษ์ใจ
แล้วว่าธรรมเป็นของประเสริฐต่างหาก กิเลสไม่ได้ประเสริฐ
ธรรมต่างหากประเสริฐ กิเลสเป็นตัวหลอกลวง เป็นตัว
จอมปลอมร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ธรรมเป็นธรรมที่แท้ที่จริงร้อย
เปอร์เซ็นต์ ๆ สวนทางกันไป เราเชื่อเชื่อพระพุทธเจ้าหรือเชื่อ
กิเลส เราต้องถามตัวของเราเองด้วยสติปัญญาของเราเอง จึงชื่อ
ว่าเป็นผู้ชักตัวเองกับกิเลส อยู่กับตัวเองแก้ตัวเองด้วยอำนาจ
ของธรรม กิเลสเป็นเครื่องผูกเครื่องมัด เราแก้ด้วยอรรถด้วย
ธรรม เราจะเชื่อใคร พุทธันตมมัม สงฺฆัม สรณั คจฺฉามิ เราเปล่งวาจา
มาตั้งแต่ไหนแต่ไร เฉพาะอย่างยิ่งขณะที่บวชมาจนกระทั่ง
ปานนี้

พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์หรือองค์หลอกลวงโลกมี
ใหม่ เราถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ถืออย่างไร

พระพุทธเจ้าจริงอย่างไรในภาคปฏิบัติที่ดี ทั้งผลเป็นที่ได้รับ
เป็นที่พอพระทัยอยู่แล้ว ธรรมะที่ว่า **ธมฺมํ สรณํ คจฺฉามิ** นี้ก็
เหมือนกัน อยู่ในพระทัยของพระพุทธเจ้าเต็มดวงอยู่แล้ว **สงฺฆํ**
สรณํ คจฺฉามิ พระสงฆ์สาวกถ้วนแล้วตั้งแต่เป็นผู้ทรงธรรมอัน
บริสุทธิ์นี้ทั้งนั้น ท่านเหล่านี้ไม่ใช่ผู้หลอกลวง ไม่ใช่ผู้ต้มตุ๋นสัตว์
โลกทั้งหลายให้ลุ่มจมไป มีกิเลสเท่านั้นเป็นธรรมชาติที่
หลอกลวงสัตว์โลกทั้งหลายให้ลุ่มจมไป ไม่ว่าจะสัตว์ไม่ว่าบุคคล
หญิงชาย ชาติชั้นวรรณะใดก็ตาม ถูกต้มถูกตุ๋นจากกิเลสนี้ทั้งนั้น
ทำไมเราก็เป็นคนหนึ่งซึ่งถูกต้มถูกตุ๋นจากมันมานานแสนนาน
แล้ว จึงยอมเชื่อมั่นอยู่ตลอดเวลา ไม่ไผ่ล่หน้าขึ้นมาด้วย
สติปัญญาามองดูหน้ามันบ้าง ให้แต่มันมองดูหน้า สับหน้าผาก
เราอยู่เรื่อย ๆ มีอย่างเหรอก เราเป็นนักปฏิบัติต้องพิจารณาอย่าง
นั้น ต้องใช้สติปัญญาพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปมาให้เป็นหลาย
ส้นหลายคม สมกับกิเลสมีหลายส้นหลายคม ไม่อย่างนั้นไม่ทัน
กันนักปฏิบัติ พลิกขึ้นมาใช้ให้ทัน

นี่เราพูดถึงเรื่องปริยัติ พอได้เรียนแล้วแยกมาเป็น
ภาคปฏิบัติ ไม่เพียงแต่ ตโจ เท่านั้นแหละ เมื่อเข้าไปถึงนี้แล้ว
อวัยวะน้อยใหญ่ในสกลกายนี้มันจะตลอดทั่วถึงไปหมด เป็น
สภาพเหมือนกัน ถ้าว่า **อนิจจัง ทุกขัง อนตตา** เต็มหมดทั่วตัวนี้
ถ้าว่า**อสุภะอสุภัง** ตรงไหนมันสะอาดพอที่จะไว้วางใจได้มีไหม
มันไม่มี เต็มหมดตัว แต่ก็เลสมันบอกว่าดีว่าสวยงาม มันเอา
ลม ๆ แล้ง ๆ มาหลอกเราก็เชื่อมั่น มันไม่มีความจริงอะไรเลย
เรายังเชื่อมั่นจนกระทั่งปานนี้ เอาธรรมพระพุทธเจ้าจับเข้าไป
จับเข้าไป จับเข้าไปตรงไหนไม่หยุดไม่ถอยแล้วก็พัง ๆ เมื่อความ
จอมปลอมนั้นพังแล้วอยู่สบาย เพราะมีแต่ความจริงล้วน ๆ อยู่
ด้วยกันสบายไปหมด แม้ทุกข์จะมีอยู่ในธาตุในชั้นธเจ็บไข้ได้
ป่วยก็ตาม มันก็เป็นความจริงอันหนึ่งของมัน เพราะใจของเรา
เป็นความจริงแล้วไม่เป็นทุกข์ต่อกัน ไม่กระทบกระทั่งเหมือนกัน
ไม่ได้หวั่นไหวต่อกันเลย นี่การพิจารณาให้พิจารณาอย่างนี้

นี่เป็นสนามรบ นี่เป็นสถานที่ทำงานของนักปฏิบัติเพื่อความ
หลุดพ้น ไม่หลุดพ้นที่ตรงไหน หลุดพ้นที่ถูกผูกถูกมัดนั่นแหละ

สิ่งเหล่านี้แหละเป็นเครื่องผูกมัดจิตใจของเราอยู่เวลานี้ ให้ได้
กระเสือกกระสนกระวนกระวาย ดิ้นอยู่อย่างนั้นภายในจิตใจใคร
ๆ ก็รู้ เพราะมีสิ่งพาให้ดิ้น ไม่ต้องถามกันก็รู้ ให้ธรรมจ่อเข้าไปซิ
ตรงไหน ความสงบจะปรากฏขึ้นมา ง่ายๆ จนกระทั่งกิเลส
พังลงไปหมดเพราะอำนาจแห่งธรรมปราบปรามมันแล้ว ไม่มี
อะไรดีดไม่มีอะไรดิ้น มีก็แต่เรื่องชั้นธลั่วน ง่ายๆ เท่านั้นแหละ

รูปก็มีอยู่ตามสภาพของมัน ก็รู้อยู่แล้วว่ารูปนี้คือธาตุ ๔
แฉะ ดิน น้ำ เป็นสำคัญ ที่เด่นเพราะเป็นธาตุที่หายาก ก่อน
ร่างกายของเราเนี่ยมันก็ก่อนดินเหนียวนั่นเอง ฉาบทาด้วยน้ำขึ้น ง่ายๆ
แฉะ ง่ายๆ อยู่ในตัวของเรา ไม่ผิดอะไรกับขี้ตมขี้โคลนที่เปียกแฉะ
และชื้น ง่ายๆ อะไรเลยแหละ ความร้อนเราก็เห็นอยู่แล้ว ไฟตีนมัน
อะไร ไฟในร่างกายนี้ก็เหมือนกัน ลมก็ลมหายใจ หายใจ
เข้าหายใจออกตื่นอะไรลม ลมนั่นหรือเป็นคน ลมทั่วโลกทั่ว
ดินแดนไม่เห็นเป็นคน ทำไมลมในจมูกเป็นคนได้ ถ้าไม่ถูกหลอด
เอาเสียอย่างเปื่อย นั่นถามตัวเองบ้างซิ กิเลสอยู่กับตัวเองต้อง
ถามตัวเอง สติปัญญาซึ่งเป็นเรื่องของอรรถของธรรมอยู่กับ

ตัวเองคั้นขึ้นมาใช้ คั้นขึ้นมา ขูดคั้นมันทำลายมัน สิ่งจอมปลอม
ทั้งหลายเหล่านี้

ดูให้เห็นชัดธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ มีเท่านั้น มีความวิเศษ
วิโสอะไรดินน้ำลมไฟ เหยียบย่ำไปมากก็มีแต่ดินแต่น้ำแต่ลมแต่
ไฟทั้งนั้น อยู่ในตัวของเรานี้ก็ตั้งแต่วันเกิดมาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้
มันให้ความวิเศษวิโสอะไรต่อเราบ้างอันดินน้ำลมไฟ ทำไมจึงไป
เสกสรรปั้นยอมมันเอานักหนา เสกสรรเท่าไรยิ่งพันเข้าไป ๆ
เหมือนลิงทอดแหนี้ เอ้า คลีคลายออกซีด้วยสติปัญญามีเท่าไร
ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมะที่เปิดเผย เป็นธรรมะที่เป็น
ความจริง องอาจกล้าหาญมาก นำเอามาใช้แก้กิเลสให้หมด
ราบไปหมดไม่ให้มันเหลือ สิ่งจอมปลอมทั้งหลายหมดไปแล้วยัง
เหลือแต่ความจริงล้วน ๆ อยู่แสนสบาย ไม่มีอะไรมากวนใจ
แหละ ที่เรียกว่าชั้นล้วน ๆ คืออย่างนี้แหละ มีแต่ชั้น รูปชั้นก็
เป็นชั้นล้วน ๆ เสีย ไม่มีกิเลสตัวใดเข้าไปแทรก ถึงจะมีกำลัง
วังซาก็เป็นกำลังวังซาของธาตุของชั้น ไม่ใช่เป็นกำลังวังซาของ
อำนาจกิเลสราคะตัณหาอะไร

เวทนา ความสุข ความทุกข์ เจย ๆ ที่เป็นอยู่ในร่างกาย
นี้ก็เห็นกันอย่างชัด ๆ อยู่เนี่ย มันก็มีแต่เกิด ๆ ดับ ๆ ก็รู้กันอยู่จน
จำเจ ทำไมพิจารณาไม่เห็นชัดตามสิ่งที่มีอยู่อย่างจำเจเปิดเผย
อยู่ตลอดเวลา มันน่าจะรู้จะเห็นกันด้วยปัญญาถ้านำมาใช้
สัญญาที่พึงชิว จำได้เท่าไร เรียบจบพระไตรปิฎกก็จำทั้งนั้นแหละ
กิเลสตัวหนึ่งก็ไม่ถลอกเพราะเป็นสัญญา จะเอาอะไรมาแก้
กิเลส ถ้าเป็นปัญญาแล้วพึงเลยกิเลสไม่มีเหลือ ต้องจำเอามาให้
เป็นปัญญาชิว ถ้าเป็นปัญญาแล้วก็ทำลายกิเลสได้ สังขารก็ปรุง
อยู่อย่างนั้นยิบ ๆ แยะ ๆ

เมื่อเป็นขันธล้วน ๆ แล้วมันมีเท่านั้นแหละ มันไม่กำเริบเสิบ
สานไปมากกว่านี้ อะไรเกิดขึ้นก็ตามสภาพของตน ๆ ไม่มีอะไร
มาหนุนมาอุดมาลากไปให้เป็นอย่างอื่น กายก็สักแต่ร่างกายอยู่
อย่างนั้น เวทนา ความสุข ความทุกข์ ที่เป็นอยู่ในขันธก็เป็นอยู่
ตามธรรมชาติของมัน รู้ตามความจริงไม่ตื่นไม่เต้น ไม่หลงไหล
ต่างอันต่างจริง สัญญาที่จำได้จำไป ลืมได้ลืมไป ก็รู้กันอยู่แล้ว
ความจำกับความหลงลืมเป็นคู่เคียงกันก็รู้กันอยู่แล้ว สังขาร

ความคิดความปรุง ก็ปรุงไปอย่างนั้น ไม่มีตัวใดที่เข้ามาถือ บังเหียน อวิชชาปัจจุญา ไม่มี ตัววิชชานั้นแหละตัวถือบังเหียน ของชั้นนี้ทั้งห้านี้ ถูกพังทลายลงไปหมดแล้วก็ไปเป็นชั้นอื่น ๆ จะมีอะไรเหลืออยู่ รับทราบกันไป พอถึงกาลอวสานของมัน พอหมดแล้วก็สลายตัวของมันลงไป ใครจะไปให้ชื่อให้นามมันที่นี่ ก็มีแต่จิตดวงเดียวไปให้ชื่อให้นาม ไปหลงมัน

พอจิตดวงนี้รอบตัวแล้ว มันยังอยู่มันก็รู้กันอยู่อย่างนั้นจะไป ตื่นกันอะไร นี่ภาคปฏิบัติ ให้เห็นว่าธรรมมีอยู่จะเปิดเผยขึ้นที่ใจ เวลานี้ก็เลสปกปิดไว้ไม่ให้เห็นธรรม ธรรมประเสริฐก็กิเลสแทรก เข้าไป แล้วเหยียบหัวใจเราเสียด่ากิเลสประเสริฐ ความโลภ เกิดขึ้นก็ประเสริฐ ความหลงเกิดขึ้นประเสริฐ ราคะตัณหา เกิดขึ้นประเสริฐ มีแต่ประเสริฐไปหมดเรื่องของกิเลส แต่หาตัว ประเสริฐอันแท้จริงที่จะมาหนุนใจให้ได้รับความสุขไม่มีเลย มี แต่พินแต่ไฟวิเศษอะไร ประเสริฐอะไร คุณันบ้างสิ

มันประกาศกังวานอยู่ในหัวใจ หลอกอยู่ตลอดเวลา ทำไม ไม่เอาธรรมเข้าจับกันบ้างว่าความโลภเคยให้คนเป็นสุขที่ไหน

โลภมากเท่าไรยิ่งเป็นทุกข์มาก เป็นไฟเป็นไฟไปหมดนั่นแหละ
หมุนตัวเป็นเกลียวยิ่งกว่ากัณฑ์ คนโลภมากเป็นอย่างนั้น อยู่ไม่
เป็นสุขคืนรอนกระวนกระวาย ความโลภมันเหยียบย่ำทำลาย
หัวใจ ได้มาเท่าไรแทนที่ความโลภจะสงบไปใจจะได้รับความสุข
ยิ่งเพิ่มไฟเพิ่มไฟขึ้นไปมีความสุขที่ตรงไหนนั้น เอาให้มันเห็น
จริง ๆ อย่างนั้นชินนักปฏิบัติ ธรรมเป็นของจริง ให้เห็นทั้งของจริง
ทั้งของปลอมสิ ว่าความโลภมันเป็นของวิเศษเป็นความสุขได้
อย่างไร อันนี้เป็นเรื่องของกิเลส สำหรับธรรมท่านไม่ว่าอย่างนั้น
ท่านปราบเอาเลย ท่านลบล้างไปเลย มันสุขที่ตรงไหน คนโลภ
นั้นละคือคนจะตาย นั้นพุดง่าย ๆ ว่านั่น โลภมากเท่าไรมันจะ
ตายสด ๆ ร้อน ๆ

ความโกรธก็เหมือนกัน เกิดขึ้นมาก ๆ นี้ตัวแดงเป็นพริกเผา
ไปเลย นั้นหรือคนเป็นสุข ตัวแดงเป็นพริกเผา นั้นหรือ ผู้ไม่โลภ
อยู่สงบสบายไม่มีอะไรกังวลใจต่างหากเป็นผู้มีความสุข เป็นผู้
ทรงความสุข ผู้ไม่โกรธอยู่ด้วยความสะดวกสบายด้วยจิตที่
บริสุทธิ์ต่างหากเป็นผู้มีความสุข ทรงไว้ซึ่งความสุข ไม่หลงม

งายไม่หลงอะไรทั้งนั้น ตัวหลงตัวเหิงนี่ออกไปหมดไม่มีอะไร
เหลือ ปราบมันออกหมด ยังเหลือแต่ความสุขที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ
นั่นคือผู้ประเสริฐ นั่นคือผู้เป็นบรมสุขต่างหาก

ราคะตัณหาเป็นเครื่องเขย่าก่อกวนให้ตื่นรณกวัดแกว่ง
เหมือนสุนัขเดือน ๙ เดือน ๑๐ ตื่นรณกระวนกระวาย นั่นละตัว
มันตื่นที่สุดตัวนี้ เมื่อฆ่าสาเหตุตัวมันตื่นเสียแล้วอะไรจะมาตื่น
คนตื่นตายมีความสุขใหม่ คนไม่ตื่นต่างหากมีความสุข นี่ตัณหา
ราคะพาตื่นล้มตื่นตายอยู่ทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอน ทุกเพศทุก
วัย มันมีความสุขหอมมันพาตื่นอยู่นั้น ความไม่ตื่นต่างหาก
ความสลัดปัดทิ้งสิ่งที่พาให้ตื่นทั้งหลายนี้ออกเสียจากใจ ใจไม่
ติดใจไม่ตื่น ใจอยู่ด้วยความสงบร่มเย็นต่างหากเป็นใจที่ทรง
ความสุขไว้ เป็นผู้หาความสุขได้ นี่ละปรารถนาสิ่งนี้เจอเพราะ
เป็นความจริง ถ้าเป็นความจอมปลอมปรารถนาเท่าไรก็ไม่เจอ
ท่านจึงว่าเป็นทุกข์ ๆ เรื่อย ยมปิจุจัน น ลภติ ตมปิ ทุกข์ ทุกข์
เรื่อย ไม่มีคำว่า สุข สุข

ถ้าดำเนินตามทางมรรคที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนแล้ว **ปรหม์**
สุขิ ปรหม์ สุขิ ไม่ต้องถาม นี่ละธรรมจะเปิดเผยขึ้นที่ใจ ความ
วิเศษจะเปิดเผยขึ้นที่ใจ จะไม่เปิดที่ตรงไหน ใจเท่านั้นจะเป็นผู้
สัมผัสสัมพันธ์ธรรม ขอให้ปราบกิเลสให้พังทลายไปเถอะ ความ
ปิดบังมันจะหายไปพร้อมกับตัวกิเลสซึ่งเป็นตัวปิดบังนั้นแล
ความเปิดเผยแห่งธรรมทุกชั้นทุกภูมิจะขึ้นในทันทีทันใด สว่าง
จ้าไปหมดเลย

ปฏิบัติเอาให้จริงให้จังนักปฏิบัติ อย่าไปเสียดาบเรื่อของ
กิเลส มันมีแต่เรื่อของกิเลสทั้งนั้นรอบอยู่ในหัวใจของเรา เว้น
แต่ไม่พูดเท่านั้นนะ มันเต็มอยู่ที่จิตใจ เอาธรรมเปิดขึ้นมาซิ ให้
ได้เห็นความวิเศษศักดิ์สิทธิ์ ความทุกข์ความลำบากทั้งหลายจะ
กลายเป็นปุ๋ยขึ้นมาสนับสนุนจิตใจให้มีความร่มเย็นเป็นสุข
สมาธิไม่เคยปรากฏก็จะปรากฏที่ใจ ปัญญาไม่เคยปรากฏก็จะ
ปรากฏ วิมุตติหลุดพ้นไม่เคยปรากฏจะสว่างงามขึ้นที่ใจนี้ ปรหม์
สุขิ ปรหม์ สุขิ ไปถามหาที่ไหน รู้อยู่ในใจแล้วถามที่ไหน ให้พากัน
ตั้งอกตั้งใจ

เอาละเทศน์เท่านี้ เหนื่อยมากวันนี้

(ถอดเสียงธรรมโดย www.luangta.com)

ที่มา: <https://youtu.be/PR4cRBC0xr4>